

Carta del Prelat (març 2008)

L'avenç de la Quaresma centra la carta d'aquest mes. Propera ja la Setmana Santa, el Prelat convida a estimar Déu i els altres amb tenacitat més gran, com els atletes quan veuen propera la meta.

07/03/2008

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Fa dues setmanes, he tingut l'alegria de ser quaranta-vuit hores a

Holanda. Sempre en aquests viatges breus -com en altres més llargs-, dono moltes gràcies al Senyor, ja què hom palpa la unitat de l'Obra: aquest ser *cor unum et anima una*[1], i tots diferents. Sant Josepmaria, que va demanar aquesta diversitat des dels començaments, rompia en acció de gràcies en veure com s'anava realitzant, i també en comprovar que aquesta varietat obria pas a una unitat més forta, més alegre.

Ens trobem prop de la Setmana Santa i de la Pasqua. Ha transcorregut ja la meitat de la Quaresma i urgeix que accelerem el pas. En les curses esportives, els atletes redoblen els esforços quan s'atansen a la meta. Si fins aleshores havien reservat les forces, ara les gasten generosament, amb l'esperança d'aconseguir una bona marca o fins i tot guanyar la competició. De vegades em passa pel cap que el temps va més ràpid que els nostres afanys de santedat, de

conversió, i no hauria de ser així, perquè hem de caminar al pas de Déu.

Captenim-nos de la mateixa manera que els esportistes. ¿Què són aquestes setmanes sinó un ensinistrament per arribar ben purificats al Tríduum Pasqual, que ens ofereix de nou la possibilitat de participar més íntimament encara en la victòria de Crist sobre el pecat i sobre la mort? Aquesta coneguda metàfora esportiva, de connotació paulina[2], l'han desenvolupada àmpliament els Pares de l'Església. Fixeu-vos com s'expressa, per exemple, sant Lleó Magne. Exhorta els cristians a redoblar els esforços «per a aconseguir el palmell en la cursa de l'estadi espiritual»[3], exposa una raó perquè ens esforcem més en aquestes setmanes: «Cap de nosaltres és tan perfecte i tan sant que no pugui ser encara més perfecte i més sant. Per això, tots junts, sense

diferència de dignitat i sense distinció de mèrits, correm amb piadosa avidesa des d'on som fins a on encara no hem arribat»[4].

El mes passat us suggeria que tinguéssiu cura especialment de l'esperit de mortificació i de penitència. Avui voldria aturar-me en la pràctica de les obres de misericòrdia, materials i espirituals, que la Quaresma també posa molt en primer pla. En el Missatge quaresmal d'enguany, el Papa s'ha centrat en l'almoïna, advertint que aquest acte de caritat, a més d'ajudar els indigents, és també un exercici ascètic per mantenir l'ànima deseixida dels béns materials[5].

En acudir en socors dels necessitats, complint les condicions assenyalades per Jesucrist en l'evangelí[6], ens identifiquem més i més amb el Senyor, que va venir a la terra per a deslliurar els homes de les misèries,

sobretot del pecat; al mateix temps, fem un servei a Jesús, que ha decidit identificar-se amb els seus germans més petits: vaig tenir fam i em vareu donar de menjar; vaig tenir set i em vareu donar de beure; era pelegrí i em vareu acollir; estava nu i em vareu vestir, malalt i em vareu visitar, a la presó i vareu venir a veure'm[7].

A la llum d'aquestes paraules del Senyor, percebem que les obres de caritat, i concretament l'almoïna, transcendeixen la dimensió purament material i es mostren, sobretot, com una manifestació de la caritat amb la qual Déu mateix ens estima: cada vegada que, per amor de Déu, compartim els nostres béns amb el proïsme necessitat, experimentem que la plenitud de vida ve de l'amor i ho recuperem tot com benedicció en forma de pau, de satisfacció interior i d'alegria[8].

Visquem, doncs, cadascun en la mesura que pugui, la pràctica d'aquesta obra de caritat tant arrelada en l'evangelí, a la qual el Senyor mateix ha unit especials fruits espirituals per a qui l'exercita, ja que la caritat cobreix la multitud dels pecats[9]; i tothom està molt necessitat del perdó de Déu.

Com és lògic, i així ho ha entès sempre l'Església, la caritat amb el proïsme no pot limitar-se a l'àmbit purament material. En realitat hi ha molts pobres, no de mitjans econòmics, sinó d'afecte, d'amor; es mouen en una trista solitud o envoltats pel fred de la indiferència. En aquesta òptica s'entén bé allò que sant Josepmaria va ensenyar constantment: Més que en "donar", la caritat està en "comprendre"[10]. Aquesta màxima espiritual té aplicacions nombroses en l'existència quotidiana i serà sempre de gran actualitat.

Encara que, amb el progrés social, s'arribessin a satisfer totes les deficiències físiques més peremptòries de les persones - alimentació, vestit, habitatge, atenció sanitària, etc.-, mai no podran resoldre's les manques interiors - afecte, comprensió, disculpa, acollida- que experimenten tantes persones. Mentre que el primer admet una programació per part de l'Estat, el segon pertany a l'esfera íntima de cadascú, en la qual la relació personal resulta insubstituïble. Aquí tenim els cristians un gran camp per fer arribar als altres el conhort de la caritat de Crist.

L'amor –*caritas*- sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa, va escriure el Papa en la primera encíclica. No hi ha ordre estatal, per just que sigui, que faci va el servei de l'amor. Qui intenta desentendre's de l'amor es disposa a

desentendre's de l'home com a home. Sempre hi haurà sofriment que necessiti consol i ajuda. Sempre hi haurà solitud. Sempre es donaran també situacions de necessitat material en les quals és indispensable una ajuda que mostri un amor concret al proïme. L'Estat que vol proveir-ho tot, que ho absorbeix tot en ell mateix, esdevé en definitiva una instància burocràtica que no pot assegurar allò més essencial que l'home afligit - qualsevol ésser humà- necessita: una entranyable atenció personal[11].

Ho descobrim en llegir atentament l'evangeli. Certament, Jesús es preocupa de les multituds que no tenen menjar, dels malalts que li presenten perquè els sani, de les turbes desitjoses de rebre la doctrina salvadora[12]... Però s'ocupa igualment de les persones singulars: atén el leprós que es llança als seus peus demanant la salut; parla a soles

amb Nicodem, que cerca la veritat; s'entreté llarga estona amb la dona samaritana al costat del pou de Sicar, per convertir-la; acull la pecadora penedida a casa del fariseu, vessant en la seva ànima el perdó de Déu[13]...

Dels primers cristians es deia, amb admiració: mireu com s'estimen![14]. Aquesta lloança dels nostres primers germans en la fe, hauria de ressonar també ara, en qualsevol lloc on es trobi un deixeble del Mestre. Resulta de gran actualitat aquell advertiment de sant Josepmaria: si perceps que tu, ara o en tants detalls de la jornada, no mereixes aquesta lloança; que el teu cor no reacciona com caldria davant els requeriments divins, pensa també que t'ha arribat el temps de rectificar. Atén la invitació de sant Pau: fem el bé a tothom i especialment a aquells que pertanyen, mitjançant la fe, a la mateixa família (Gal 6, 10), al Cos

Místic de Crist[15]. Per això, continuava el nostre Pare, el principal apostolat que els cristians hem de realitzar en el món, el millor testimoniatge de fe, és contribuir al fet que dintre de l'Església es respiri el clima de l'autèntica caritat. Quan no ens estimem de debò, quan hi ha atacs, calumnies i rancúnies, qui se sentirà atret pels qui sostenen que prediquen la Bona Nova de l'evangeli?[16].

El pròxim 15 de març celebrarem litúrgicament la solemnitat de sant Josep, anticipada enguany perquè el 19 és Dimecres Sant. La vida del Patriarca, completament dedicada a la cura de Jesús i de Maria, ens parla d'un amor dut fins a l'oblit total de si mateix. En renovar el dia 19 el nostre lliurament a Déu, meravellats davant l'exemple d'aquest home just, meditem a fons que -com assenyala sant Joan- la veritat de l'amor a Déu es manifesta en la caritat concreta

amb el proïsme. En això hem conegut l'amor: en què Ell va donar la vida per nosaltres. Per això també nosaltres hem de donar la vida pels nostres germans. Si algun posseeix béns d'aquest món i, veient que el seu germà pateix necessitat, li tanca el seu cor, com pot romandre en ell l'amor a Déu? Fills, no estimem de paraula ni amb la boca, sinó amb obres i de debò[17].

En el seu missatge per a la Quaresma, el Papa recorda la vídua que posa unes monedes en el tresor del Temple. Aquesta dona pobre rep l'elogi de Jesús per la seva generositat: ha ofert tot allò que tenia. Considerant que aquest fet se situa històricament en els dies que precedeixen la Passió i Mort del Senyor, manifestació màxima de l'amor de Déu, Benet XVI proposa un ensenyament concret: podem aprendre a fer de la nostra vida un do total; imitant-ho estarem

disposats a donar, no tant una mica d'allò que posseïm, sinó a donar-nos nosaltres mateixos.

Tal vegada no es resumeix tot l'evangelí en l'únic manament de la caritat? Per tant, la pràctica quaresmal de l'almoïna esdevé un mitjà per a aprofundir en la nostra vocació cristiana. El cristià, quan gratuïtament s'ofereix ell mateix, dóna testimoni que la riquesa material no dicta les lleis de l'existència, sinó l'amor[18].

Prego perquè la participació pietosa en els ritus litúrgics del Tríduum Sant ens impulsi, d'una banda, a renovar el nostre dolor pels pecats, que han estat el motiu del lliurament del Senyor a la Passió; i d'una altra, a fomentar el nostre amor i el nostre agraïment a Déu, posant més i més cura en els serveis materials i espirituals a les persones que el Senyor va posant al nostre costat.

Com t'has proposat acompanyar Jesús en aquestes jornades? Quin interès alimentes per a no perdre't ni un gest del Mestre, per a vetllar el seu Cos sant, cadàver, amb la delicadesa de la teva oració i de la teva expiació, que són dues formes d'estimar?

A més d'aquestes festes litúrgiques, el mes de març tenim altres commemoracions. El dia 11 és l'aniversari del naixement de l'estimadíssim Mons. Álvaro; i el 23, el del seu traspàs a la casa del Cel, fa ara catorze anys. Els dies anteriors va caminar rere els passos del Senyor per Terra Santa, deixant-nos un exemple admirable de pietat. Demanem a Déu que ens concedeixi, a totes i a tots, una fidelitat a l'esperit de l'Obra tan gran com la que rel·lueix en la vida d'aquest Pare i Pastor fidelíssim de l'Opus Dei.

No puc deixar de banda que el dia 19 fa vint-i-cinc anys de l'execució de la constitució apostòlica per la qual es va erigir l'Opus Dei com prelatura personal. N'hi ha prou amb esguardar el quart de segle transcorregut per descobrir –i no els coneixem tots!- tants motius d'acció de gràcies a la Santíssima Trinitat. Extremem la nostra cura de l'Obra, filles i fills meus, repetint sovint aquella jaculatòria de sant Josepmaria, completada pel seu primer successor: *Cor Mariæ dulcissimum, iter para et serva tutum!* I agraïm al Servent de Déu Joan Pau II l'haver estat instrument dòcil en les mans del Senyor. Aquesta intenció la va dur sant Josepmaria a la seva Missa diària, i com és lògic ens unim a la seva pietat eucarística, aprofitant també l'aniversari de la seva ordenació sacerdotal, el 28 d'aquest mes.

Avui he finalitzat el curs de recés espiritual. Us prego que em recolzeu amb les vostres oracions, perquè també jo em converteixi a fons de nou en aquesta quaresma i arribi a les festes pasquals ben purificat, ben encès en l'amor de Déu, de les meves filles i fills, i de totes les ànimes.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

Xavier

Roma, 1 de març de 2008.

.....

[1] Ac 4, 32 (Vg).

[2] Cf. 1 Cor 9, 24-27; Fl 3, 12-14.

[3] Sant Lleó Magne, *Homilia 7 sobre la Quaresma*.

[4] Sant Lleó Magne, *Homilia 2 sobre la Quaresma*.

[5] Cf. Benet XVI, *Missatge per a la Quaresma del 2008*, 30-X-2007, n. 1.

[6] Cf. Mt 6, 2-4.

[7] Mt 25, 35-36.

[8] Benet XVI, *Missatge per a la Quaresma del 2008*, 30-X-2007, n. 4.

[9] 1 Pe 4, 8.

[10] Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, *Camí*, n. 463.

[11] Benet XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 28.

[12] Cf. Mt 14, 13-21; Mc 1, 32-24; Mc 6, 33-34.

[13] Cf. Mt 8, 1-4; Jo 3, 1-21; Jo 4, 7-30; Lc 7, 36-50.

[14] Tertul·lià, *Apologètic* 39.

[15] Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, *Amics de Déu*, n. 225.

[16] Ibid., n. 226.

[17] 1 Jo 3, 16-18.

[18] Benet XVI, *Missatge per a la Quaresma del 2008*, 30-X-2007, n. 5.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-marc-2008/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-marc-2008/) (08/08/2025)